

E-post: simon@aftenposten.no
Adressen er Aftenposten
postboks 1, 0051 Oslo.
Merk konvolutten På skrås

På Skrås

med Simon

– Jeg har brutt mange barriærer, – jeg har vokst meg sterkere

Hei Simon. Det er lenge siden sist nå. Det har skjedd uendelig mye siden første gang jeg skrev til deg. Nå er jeg 20. Folk ser på meg, tenker at jeg er voksen – og på mange måter så føler jeg meg voksen selv også. Jeg tror likevel alltid jeg vil beholde det lille barnet i meg.

Jeg har brutt mange barriærer. I fjor fullførte jeg videregående, med gode karakterer – fordi det var så viktig for meg. Nå flytter jeg ut, ikke bare hjemmefra eller til nærmeste storby, men til et annet land for et halvt års tid. Fra høsten begynner jeg å studere, og jeg har virkelig et optimistisk syn på fremtiden. Kanskje viktigst av alt er det at jeg har sluttet å kutte meg, er ferdig i psykiatrien etter alle disse årene. Jeg har vokst meg sterkere, jeg føler hvor tøft livet kan være, men jeg takler det selv og jeg takler det nokså bra.

Takk for støtten Simon.

SMÅTTEN

Det gjør litt vondt når du takker. Det var ikke store støtten du fikk fra meg. Du visste at jeg leste det du skrev, det var alt.

Jeg husker deg, det er noen år siden du begynte å skrive. Du ba om unnskyldning, du mente at dine plager var små, ubetydelige i en verden der barn lever i angst og dør av sult. Etter en tid fortalte du at du skulle flytte, og var livredd. Flytte fra vennene som visste noe om hva du strevet med. Flytte bort fra hjelperne som du hadde kontakt med. Begynne på ny skole. Du bestemte deg for at på det nye stedet skulle ingen få vite noe. "Jeg hater å be om hjelp", husker jeg du skrev en gang. Du hørte ikke mye fra meg. Vi var enige om at vi var venner.

Vi har aldri møtt hverandre. For meg var du Småtten, en av mange forsømte venner. Jeg fikk vite at du til slutt tok imot hjelp av fagfolk. Jeg har et ark med navnet ditt på, der noterte jeg ett og annet. En sommer fortalte du at du skulle være sammen med venner på en tur. Det var ikke så enkelt, du hadde så mye å skjule for dem. Mange slags sår, indre og ytre. Armer fulle av arr etter kutt, merker etter sting og infeksjoner. "Gud forby at folk skal skjønne hvor vanskelig det er å leve."

Du valgte å leve, jeg kjenner metoden du valgte å bruke for å overleve. Det var en brutal metode. Brutal mot deg selv.

Så gikk det noen år da du ikke skrev til meg. Du har gått en lang vei. Nå skriver du igjen, fordi du vet at jeg blir glad for det du forteller meg. Det er en gave til meg, jeg blir rørt og takknemlig. Nå er det mange som leser det du har skrevet. Det gir dem håp. Håpet er det viktigste vi har. Det finnes vei ut av det vonde, du er et bevis for meg. Jeg ønsker deg lykke på resten av ferden. Du er en venn, og jeg er stolt av deg.

SIMON

Lang natts liv i ord

De første linjene i et brev fra Julie:

Hei Simon! Jeg har lest 'På Skrås' helt siden jeg lærte meg å lese da jeg var 6 år. Nå er jeg nettopp blitt 19. Jeg har tenkt på å skrive til deg mange ganger, men jeg har aldri egentlig ... følt meg verdig, på en måte. Det høres sikkert litt rart ut, men jeg har alltid tenkt at egentlig så har jeg det ganske fint, så hva skulle jeg skrive om?

Hun skriver videre. Etter åtte fullpakkede sider A4, linjeavstand 1, skriver hun:

Dette begynner å bli langt og usammenhengende. Klokken er kvart på tre om natten og jeg burde sovet forlengst. Men jeg hadde en veldig sterk trang til å skrive til deg. Det er kanskje ikke alt som er like viktig, men se på det som flere års neglisjert skriving som endelig blir skrevet! Jeg føler meg ... renset nå, for å si det sånn. JULIE (19)

Du legger et liv, nitten år, i det du skriver. Nå vet jeg alt dette som det var så viktig for deg å sette ord på. Jeg har lest – det var langt, slett ikke usammenhengende – jeg mener jeg har forstått. Det du forteller, blir mellom oss.

Du skrev en natt, brevet måtte ha en adressat, og så ble det meg du sendte det til. Men jeg tror du vet at det egentlig er deg selv du skriver til. Du vet at det var viktig å bruke en natt til å fortelle livet ditt – til deg selv. Du forstår at dette har vært en renselsesprosess. Som mange andre har du funnet at en viktig del av denne prosessen er at det må finnes en som kjenner de tankene du har fortalt deg selv. En som ikke skal svare.

Godt at du følte deg renset, endelig ... verdig. Ja, du er verdig. Men det som det først og fremst handler om, er ikke verdighet. Det handler om mot, ærlighet, og om rett tidspunkt for å se seg tilbake. Takk for at du delte livet ditt med meg. Du har et liv foran deg. Jeg ønsker at det skal bli et godt liv. Jeg har et langt liv bak meg, mange gleder. Én av gledene var å få et blikk inn i andre liv. Ikke romaner, ikke diktning, men levende liv fortalt av levende mennesker, som fortsatt skal leve. Takk. SIMON

Noe som er verdt å feire

Kjære Simon! Mamma og pappa bestemte seg for at de ville skilles. Det var pappa som hadde funnet seg en annen dame. Det er et år siden, og det året var så forferdelig at jeg nesten ikke ville leve. Alt ble bare mørkt. På skolen gikk alt bare nedover, karakterene stupte. Broren min er et år yngre enn meg, han nektet å gå på skolen i to uker. Han ville ikke snakke med noen, ikke med kameratene engang. Pappa flyttet ut, og jeg savnet ham så det gjorde vondt i hele kroppen

Så kom de sammen inn i stua sist lørdag. De bare sa:

– Nå skal vi feire!

– Er det noe som er verdt å feire her i huset? mumlet broren min.

– Vi to synes i hvert fall det, sa mamma. – Vi har bestemt oss for at vi ikke skal skilles, og i kveld flytter pappa hjem igjen.

– Og det er for godt! sa pappa.

Jeg lo og gråt så det silte, broren min bare løp omkring og klarte ikke å si noen ting. Så hadde vi fest. Det var den fineste festen jeg har vært på noen ganger. Det ble så mange klemmer, og vi bare lo, og gråt litt innimellom. Det fineste av alt var å se på mamma og pappa, de så så glade ut.

Så jeg måtte bare fortelle det, Simon. Nå har jeg forstått hvor fint det kan være å leve.

KAROLINE (12)

Ung kunstner

Kristopher har malt.
Han er to år gammel.

Vi har hverandre

Jeg ønsker meg 8 4K-nåler. En til min aller beste venninne, som jeg alltid kan vise mitt innerste til, og diskutere livets små og store spørsmål med. Hun har hatt et tøft år med en syk mann og mange bekymringer. Jeg har lyst til å vise min takknemlighet for vårt vennskap, selv om jeg også ofte sier det. En nål er et fysisk bevis på det.

Jeg ønsker også nåler til barna våre og mennene våre. Jeg håper vi klare å holde sammen :-). Vi er heldige som har hverandre. CHRISTINE

Verden sett innenfra

Hei Simon! Takk for På Skrås – den siden i Aftenposten som bærer med seg mest liv. Liv i den forstand at den viser menneskers liv og verden sett innenfra, på godt og vondt. Det er umulig å ikke bli beveget når man leser den. Det er så mange ganger jeg får en vekker, at det slår meg på ny at det viktigste og fineste i livet, det er det som beveger seg i hvert enkelt menneske og mellom oss. Takk til deg og alle som sender inn!

KAROLINE (24)

Barnevakt

God kveld, Simon! Jeg har sittet barnevakt for kusinen min hele kveld. Hun blir ett år helt i slutten av måneden, og hun er en av de nydeligste skapningene jeg vet om. Hun har fått meg til å innse at barn virkelig må være den flotteste gaven man kan få her i livet, samme hvor mye smerte de påfører deg. Ja, jeg er temmelig verpesyk. Jeg gleder meg til å forhåpentligvis bli mor en dag. Aller mest gleder jeg meg likevel til å bli bestemor. Det blir litt som å være tante eller stor kusine – man kan levere dem tilbake etter lån.

Jeg hadde en fantastisk bestefar, og har fortsatt en fantastisk bestemor. Det vil jeg alltid være takknemlig for. C. R.

Arv

Kjære Simon. Nå har jeg vært så uheldig å miste 4K-nålen som jeg arvet etter mor! Da ønsker jeg meg veldig en ny.

HALIMA

www.paskrass.no
er adressen til
På skrås på Inter-
nett. Der kan du
finne alt som har
stått På skrås de
siste ti årene.